

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/75/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5621010278
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5621010278.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudkýň JUDr. Eriky Bebčákovej a Mgr. Anny Mihálikovej, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. januára 2023 odvolanie obžalovaného W. R., eMBA proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/62/2021 zo dňa 20.6.2022 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/62/2021 zo dňa 20.6.2022 v časti - vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine obžalovaného W. R., eMBA, nar. X.X.XXXX v K., trvale bytom ul. XX. N. XXX/XX, B. C.

o d s u d z u j e :

Podľa § 310 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 250,- (dvestopäťdesiat) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovuje náhradný trest odňatia slobody na 1 (jeden) mesiac.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému u k l a d á aj trest prepadnutia veci - 1 ks rybárskej udice zn. Esox Raptor Feeder, čiernej farby s korkovou rúčkou s navijakom zn. Okuma Jaw 45 a 1 ks rybárskej udice zn. SuperNova Carp Feeder 390, čiernej farby s korkovou rúčkou s navijakom zn. ZFish Sygna QD 9000.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/62/2021 zo dňa 20.6.2022 bol obžalovaný W. R., eMBA, nar. X.X.XXXX v K., trvale bytom ul. XX. N. XXX/XX, B. C. uznaný vinným z prečinu pytliactva podľa § 310 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

v čase všeobecného zákazu lovu rýb na vodných nádržiach v zmysle § 13 ods. 3 Zákona č. 216/2018 Z.z. o rybárstve v znení neskorších predpisov, dňa 26.3.2021 v čase o 16.50 hod. v blízkosti II. móla v katastrálnom území obce R. C. na Vodnej nádrži Liptovská Mara v rybolovnom revíri č. 3-5340-1, okres Liptovský Mikuláš, lovil ryby v kaprových vodách spôsobom na položenú na 2 kusy rybárskych udíc, jedna značky Esox Raptor Feeder s navijakom značky Okuma Jaw 45 a druhá značky SuperNova Carp Feeder 390 s navijakom značky ZFish Sygna QD 9000, pričom silony oboch udíc v uvedenom čase

smerovali do Vodnej nádrže Liptovská Mara a po ich vyťahnutí sa na konci silonu oboch udíc nachádzali olovené závažia s jednoháčikom, na ktorých bola návnada.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti obžalovanému podľa § 310 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil peňažný trest vo výmere 600,- (šesťsto) Eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému uložil aj trest prepadnutia vecí a to 1 ks rybárskej udice zn. Esox Raptor Feeder, čiernej farby s korkovou rúčkou s navijakom zn. Okuma Jaw 45 a 1 ks rybárskej udice zn. SuperNova Carp Feeder 390, čiernej farby s korkovou rúčkou s navijakom zn. ZFish Sygna QD 9000.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný W. R., eMBA ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní a to proti všetkým výrokom rozsudku. Zahlásené odvolanie obžalovaný zdôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 29.9.2022, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 30.9.2022 a to nasledovne:

Súd prvého stupňa sa napriek pomerne rozsiahlemu dokazovaniu nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie o vine obžalovaného, a preto existujú závažné pochybnosti o správnosti jeho záverov. Vina obžalovaného nebola vykonaným dokazovaním preukázaná bez akýchkoľvek vážnejších pochybností. Prokurátor s výnimkou nepriameho dôkazu - výpovede svedka P. T. o údajnom „samousvedčení sa“ obžalovaného, nepredložil súdu žiaden iný relevantný priamy dôkaz, ale ani nepriamy dôkaz toho, že by sa obžalovaný naozaj dopustil žalovaného skutku. Za tohto stavu mal okresný súd obžalovaného spod obžaloby oslobodiť z dôvodu podľa § 285 písm. c) Tr. por. Poukazuje na viaceré skutočnosti, ktoré okresný súd uvádza v odôvodnení napadnutého rozsudku a ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Okresný súd na str. 12 ods. 3 uvádza, že z výpovede policajta P. T. jasne vyplýva, že sa priznal k udiciam uloženým na brehu Liptovskej Mary, čo nie je pravda. Nikdy sa nepriznal, že udice sú jeho. Ak by to tak bolo, bol by sa k tomu priznal aj vo svojej výpovedi. Ide len o tvrdenie jedného svedka, pričom neexistuje tu iný svedok, ktorý by túto skutočnosť potvrdil. Ak sa ho aj policajt na mieste samom opýtal, či sú to jeho udice, hovorili o jeho udiciach po jeho pravici na terase chaty a nie o udiciach na brehu Liptovskej Mary, ktoré nebolo možné z terasy chaty vidieť. Pri ich rozhovore bola prítomná jeho manželka, ktorá ako svedok jasne potvrdila, že sa vyjadroval k udiciam na terase chaty a nie k udiciam na brehu Liptovskej Mary, o ktorých v tom čase nevedeli. Okresný súd v odôvodnení rozsudku nesprávne uvádza, že jeho priznanie sa k udiciam potvrdil aj ďalší svedok druhý policajt F. L.. Tento svedok vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní konkrétne uviedol: „Neviem, či povedal konkrétne, že sú to jeho udice.“ V tejto súvislosti poukazuje aj na časť výpovede svedka P. T. na hlavnom pojednávaní: „Neviem či obžalovaný sa ešte pred niekým iným priznal, že sú to jeho udice. Tento rozhovor prebehol len medzi nami dvoma.“ Jeho uznanie viny je založené len na tvrdení jedného policajta.

Svedok policajt P. T. mal podľa odôvodnenia rozsudku uviesť, že keď s ním prišiel na breh Liptovskej Mary, sám bez vyzvania začal manipulovať s udicami na brehu. Uvedené však nie je pravda, ako to vyplýva z výpovede svedka ďalšieho policajta F. L.: „Povedal som mu, aby udice vytiahol, aby ich navinul.“ On teda s udicami manipuloval na príkaz policajta, nie z vlastnej vôle, chcel len pomôcť policajtom, nakoľko predpokladal, že nevedia s udicami robiť.

Okresný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že aj z výpovede svedka F. L. malo vyplývať, že je majiteľom udíc, že sa priznal, že sú to jeho udice, že ich sám nahodil. Výpoveď svedka policajta F. L., ako na túto poukázal vyššie, nič takéto nepotvrďuje. Žiada, aby si odvolací súd prehral nahrávku celej výpovede svedka F. L., čím sa preukáže, že okresný súd v tejto časti nesprávne interpretoval výpoveď svedka.

Svedkovia policajti F. L. a P. T. v rámci svojich výpovedí uviedli, že sa na mieste nenachádzali iné osoby, ani iné autá. Takto chceli zakryť, že zanedbali vyšetrovací proces a to aj vyšetrovateľ, ktorý prišiel na miesto činu. Takéto tvrdenie svedkov policajtov vyvracia výpoveď svedka P. A., v rámci ktorej potvrdil, že sa v blízkosti nachádzali aj iné osoby. Svedok P. M. sa v tejto súvislosti vyjadril: „V ten deň sa tam motalo viac ľudí“. „Sú tam chatky aj na prenájom, kde chodí mnoho ľudí.“ „Boli tam odstavené viaceré autá, pretože jeden z majiteľov chát svoje chaty prenajíma. Tam bolo viac ľudí.“ (uvedené vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní). Policajt P. T. zatajil prítomnosť svedka P. M., ktorého sám poslal preč z miesta činu, čo priznal vo svojej výpovedi pred súdom, v prípravnom konaní prítomnosť P. M. na mieste samom vôbec neuvádzal, keď vypovedal, že tam žiadne iné osoby neboli. Ani ďalší policajt svedok F. L. prítomnosť P. M. na mieste samom nespomínal a to ani na výslovný dopyt na hlavnom pojednávaní.

Oznamovateľ svedok P. A. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní uviedol, že udice s chlapom boli od neho vzdialené asi 150 m, pred súdom vypovedal, že to bolo 200 m, a preto nevie rozpoznať osobu, ktorá bola pri udiciach. On súdu predložil, že išlo o vzdialenosť cca 40 m, čo potvrdili aj technici v správe, kde uviedli, že udice boli vzdialené od móla cca 50 m, preto je tvrdenie o 200 m úplne zavádzajúce. Na vzdialenosť 50 m P. A. musel vidieť osobu a vedel by ju pri stretnutí rozpoznať. Ďalej svedok tvrdí vo svojej výpovedi: „Netvrdím na 100% či išlo o dievča lebo nie.“ „Neviem, či tou osobou bol obžalovaný.“ Na jeho otázku, či bol tou osobou on (obžalovaný), svedok odpovedal: „Prvýkrát vás dnes vidím.“ Túto skutočnosť okresný súd v odôvodnení rozsudku ani neuviedol, hoci vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní.

Svedok P. M. vypovedal, že uvedené udice pozoroval približne od 15:00 hod., že tam videl nejakého chlapa s dieťaťom, že sa tam motalo viac ľudí, že chcel podať svedectvo, ale že policajti nechceli nič počuť (opätovne poukazuje na to, že svedok policajt P. T. v prípravnom konaní zatajil prítomnosť P. M., aj keď ho sám vyhnal z miesta samého, čo priznal až na hlavnom pojednávaní). V odôvodnení rozsudku okresný súd ohľadne svedka P. M. konštatuje: „Pokiaľ chcel policii podávať svedectvo, mal ho podať policajtovi, ktorý vyťažoval na terase vedľajšej chaty obžalovaného.“ Tu si zjavne okresný súd nevšimol výpoveď svedka P. T., ktorý potvrdil, že P. M. sám poslal preč, čiže svedok chcel podať svedectvo presne tej osobe, o ktorej píše okresný súd a to P. T., ktorý o svedectvo P. M. záujem nemal a ešte ho aj obvinil, že bol agresívny, ako to vyplýva z výpovede svedka P. T.: „Osobou, ktorá prišla na breh v čase, keď tam už boli technici, bol nejaký pán asi z inej chaty, ktorý mal sprosté narážky, ale ignorovali sme ho“. Je zaujímavé, že nič také neuviedol druhý policajt F. L., ktorý taktiež bol po celý čas pri udiciach. Policajt P. T. v prípravnom konaní svedka P. M. najskôr zatajil a keď ho videl na chodbe súdu, kde sa stretli, tak musel priznať, že tam bol, no rozhodol sa jeho výpoveď degradovať výmyslom, že mal sprosté narážky. Okresný súd spochybňuje jeho tvrdenie, že z terasy jeho chaty nevidel predmetné udice pri brehu Liptovskej Mary. Uvedené zdôvodňuje tým, že ich videl zo susednej chaty svedok P. M.. Svedok P. M. nikdy neuviedol, že udice sledoval z terasy chaty, na ktorej bol on, nakoľko svedok vypovedal: „V uvedený deň bol na vedľajšej chate u bratranca.“ Toto je jediná poloha, ktorú svedok P. M. uviedol. Ani jediným slovom sa nezmienal o terase a už vôbec nie, že to sledoval z terasy, na ktorej bol on a jeho manželka. Aj uvedené preukazuje, že v odôvodnení rozsudku sú uvedené skutočnosti, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Susedná chata a jej pozemok sa nachádza pod úrovňou chaty, na ktorej bol on. O uvedenom ako dôkaz predkladá fotografiu, z ktorej je jasne vidieť, že z miesta, kde sa nachádzal svedok, je dobrý výhľad na terasu, kde bol on a jeho manželka a na kamenistý breh. To neznamená, že ak on videl ich a udice, že to isté videli aj oni. Fotografiami jasne preukázal, že z miesta, kde sa on nachádzal, udice vidieť nebolo. Žiadal sudkyňu aj o rekonštrukciu, aby sa išlo priamo na miesto, kde by sa jasne potvrdilo, že policajt P. T. klamal, keď tvrdil, že z miesta terasy bolo krásne vidieť na udice. Potvrzuje to aj výpoveď svedka policajta F. L.: „Od udíc bolo vidno strechu, okná chaty, či niekto sedí na terase bolo vidieť možno sčasti, ale ja som na terase žiadnu osobu nevidel.“ To vyvracia tvrdenie svedka P. T., že z terasy bolo krásne vidieť na udice. Ak by sa vykonala rekonštrukcia, jednoznačne by sa potvrdilo to, čo uvádza on a nie policajt P. T..

Ďalej je v odôvodnení rozsudku okresným súdom konštatované, že pri hodnotení výpovede svedka P. M. tejto súd nemohol uveriť. Ako dôvod je uvedené, že svedok P. A. vyhotovil fotografiu približne o 16:00 hod., kde sa pri udiciach nachádzala osoba a P. M. tvrdil, že pozoroval miesto cca od 15:00 hod., ktorý taktiež uviedol, že tam bol muž a dieťa, je až nepochopiteľné, aký je tu rozpor. Svedok P. M. ďalej uviedol, že mal oblečenú žltú bundu, čo je jasne vidieť aj na dôkaze fotografií s policajtom P. T., ktorú urobila jeho manželka, čiže je jasné, že osoba, ktorá bola pri udiciach, nie je on, túto skutočnosť však okresný súd pri rozhodovaní nijako nezohľadnil. Ďalej uviedol, že „podľa neho obvinili prvého, koho našli a nemali záujem zisťovať ďalej“, „celú dobu som ho videl na terase aj s rodinou“ (čím myslel jeho). Taktiež uviedol, že osoba, ktorá bola pri udiciach, odišla smerom k chatkám, ktoré sú prenajímané a to po tom, keď s humbukom prišli policajti, takže ich musel ten muž počuť. Žiada preto, aby svedok P. M. bol opätovne predvolaný a vypočutý a aby sa vyjadril ku všetkým skutočnostiam, ktoré tu uviedol a hlavne konkrétne, z akého miesta pozoroval udice, nakoľko sa ho to samosudkyňa okresného súdu vôbec neopýtala, no uviedla, odkiaľ pozoroval udice, aj keď sa k tomu konkrétne nevyjadril.

Nesúhlasí so záverom okresného súdu, že ide o úmyselný trestný čin. Pokiaľ okresný súd jeho vinu opiera o výpovede svedkov policajtov, tak títo tvrdili, že on nevedel, že v tom čase je lov na vodnej nádrži zakázaný.

V súvislosti s uznaním viny dáva do pozornosti, že na preukázanie viny akéhokoľvek obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného

záveru. Výrok o vine môže byť teda založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania a že sa ho dopustil obžalovaný. To platí tým skôr, keď v konkrétnom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Nestotožňuje sa ani s uložením peňažného trestu vo výške 600,-Eur, ako ani s dôvodmi, o ktoré okresný súd uloženie takéhoto trestu opiera: „Pri svojich príjmových pomeroch vo výpovedi deklaroval jednak pravidelný mesačný príjem, ako aj vlastníctvo viacerých vozidiel, či nehnuteľností, teda je nepochybne v jeho možnostiach peňažný trest zaplatiť.“ Tu je úplne zrejmé, že okresný súd nepotrebuje pre svoje odôvodnenie žiadne podklady, ani relevantné dôkazy. Na objektivizáciu jeho zárobkových pomerov uvádza a prikladá potvrdenie o príjme od jeho zamestnávateľa (v súdnom spise je iba hodnotenie od zamestnávateľa), a to jeho príjem za 8 mesiacov roku 2022 je 647,54 Eur (cca 81,- Eur na mesiac) v hrubom, v roku 2021 bol jeho príjem 881,57 Eur v hrubom (cca 74,- Eur mesačne), nakoľko pracuje len z domu ako Home Office z dôvodu, že sa stará o imobilnú matku. Nevlastní ani jedno motorové vozidlo a nevlastní ani jednu nehnuteľnosť. Uvedené je možné si preveriť výpisom zo sociálnej poisťovne, výpisom z katastra nehnuteľností a prostredníctvom správy z dopravného inšpektorátu. Navyše, v roku 2018 bol nútený podať návrh na osobný bankrot, pretože boli s manželkou okradnutí, ohľadne čoho aj existuje právoplatný rozsudok, v rámci ktorého boli osoby, ktoré ich okradli, odsúdené. Poukazuje tiež na skutočnosť, že okresný súd mu v rozsudku oproti pôvodne vydanému trestnému rozkazu uložil peňažný trest o 100% vyšší a to bez zdôvodnenia takéhoto postupu a pri nezmenenej dôkaznej situácii. Dôvodom pre takýto postup nemôže byť využitie zákonného práva obžalovaného podať proti trestnému rozkazu odpor, keď obžalovaný má záujem ďalej v konaní pred súdom na hlavnom pojednávaní preukazovať svoju nevinu.

Záverom opakuje, že sa nikdy nedopustil skutku, ktorý mu je kladený za vinu v tomto trestnom konaní. Neexistuje ani jediný dôkaz o tom, že predmetné udice sú jeho a že lovil on. Ani jeden svedok nepotvrdil, že ho videl loviť, práve naopak, vykonaným dokazovaním sa potvrdilo, že osoba pri udiciach zachytená na fotografiách, nie je on. Stráca akúkoľvek dôveru v spravodlivosť, keď vidí, ako môže byť osoba obvinená bez dôkazov za niečo, čo nikdy nespáchala, stačí len jedno nepodložené svedectvo policajta a ktokoľvek môže byť odsúdený, stačí, že je v blízkosti udíc, ktoré nie sú jeho a bez dôkazov bude obvinený a odsúdený. V danom prípade je plne na mieste aplikácia zásady in dubio pro preo (v pochybnostiach v prospech obvineného). Použitie tejto zásady prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Všeobecné súdy musia nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku. Právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti, nie súborom právnych predpisov, ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel toho ktorého záujmu chráneného príslušnou normou (nález Ústavného súdu SR zo dňa 17.2.2016, sp. sz. I. ÚS 548/2015).

Aj keď popiera spáchanie skutku, z opatrnosti namieta aj to, že okresný súd sa v odôvodnení rozsudku nedostatočne vysporiadal s možnosťou aplikácie tzv. materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. V tejto súvislosti dáva do pozornosti nasledovné:

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v čase skutku bol obžalovaný čerstvým držiteľom rybárskeho lístka, od roku 2020, bol riadnym držiteľom platného povolenia na rybolov a bol členom MO SRZ Stará Ľubovňa. Do pozornosti dáva aj, že zákaz lovu v kaprových vodách platil od 15.3.2021, t.j. začal platiť iba 11 dní pred dátumom, kedy malo dôjsť k stíhanému skutku. V konaní tiež nebolo zistené privlastnenie si žiadneho úlovku, t.j. nebola preukázaná žiadna škoda, ktorá by mala vzniknúť MO SRZ. Sám okresný súd vyhodnotiac výpovede svedkov policajtov ako hodnoverné v odôvodnení rozsudku uvádza: „Obžalovaný nerozumel, prečo by sa nemalo chytať, príslušníkom uvádzal, že sa stal členom rybárskeho zväzu len pred pár mesiacmi a v týždni, keď tam bol aj on, z okolitých chát nahadzovali na lov rýb, takže jeho to malo len utvrdiť v tom, že loviť ryby môže.“ Z týchto dôvodov sú potom splnené zákonné podmienky na postup podľa § 10 ods. 2 Tr. zák., pričom okresný súd nesprávne postup podľa tohto zákonného ustanovenia neaplikoval. Povaha, intenzita, ako ani následok konania nenapĺňajú všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu pytliactva podľa § 310 ods. 1 Tr. zák., konkrétne subjektívna stránka preverovaného prečinu konaním obžalovaného evidentne preukázaná byť nemohla, t.j. nejde o prečin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť iným správnym deliktom, resp. disciplinárnym previnením, a preto mal byť následne odstúpený na disciplinárne konanie pred disciplinárnou komisiou MO SRZ Stará Ľubovňa, ktorej bol obžalovaný v tom čase členom.

Z vyššie uvedených dôvodov potom žiada, aby odvolací krajský súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d), e) Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por.

vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol rozsudkom a obžalovaného spod obžaloby oslobodil alebo podľa § 320 ods. 1 písm. a) Tr. por. vec postúpil príslušnému orgánu.

K písomným dôvodom odvolania obžalovaný pripojil ako prílohy potvrdenie o mzde za roky 2021 a 2022, foto - pohľad z terasy, foto - pohľad od suseda.

Prokurátor v písomnom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného zo dňa 10.10.2022, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 12.10.2022 uviedol, že toto považuje za nedôvodné a rozhodnutie súdu za správne a zákonné.

Verejné zasadnutie o odvolaní obžalovaného sa pred odvolacím krajským súdom konalo za prítomnosti obžalovaného, obhajcu a prokurátora. Prokurátor v rámci konečného návrhu navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Podľa jeho názoru sú odvolacie námietky obžalovaného opakovaním jeho obhajoby pred okresným súdom. Okresný súd sa s týmito dôvodmi dostatočne vysporiadal v odôvodnení rozsudku. Rozhodnutie okresného súdu považuje prokurátor za zákonné a správne. Obžalovaný aj na konanom verejnom zasadnutí zotrval na podanom odvolaní, ako aj na jeho dôvodoch.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ (obžalovaný) podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným W. R., eMBA bolo podané oprávnenou osobou, proti výrokom rozhodnutia, proti ktorým je prípustné, v zákonom stanovenej lehote a je čiastočne dôvodné vo vzťahu k výroku o treste.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu pytliactva podľa § 310 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal v potrebnom rozsahu a zákonným spôsobom, postupoval dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ako sa vyrovnal s podstatnou obhajobou obžalovaného W. R., eMBA a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného W. R., eMBA v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstatnej časti súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný W. R., eMBA založil odvolanie v podstatnej miere na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho podstatnými námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu podstatnú spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu podstatnú otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje

za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie podstatných odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu, majúcich podstatný význam z hľadiska rozhodovania o vine obžalovaného.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný W. R., eMBA sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný W. R., eMBA a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom, naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu (prečinu pytliactva podľa § 310 ods. 1 Tr. zák.) a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval z jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného W. R., eMBA odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd primárne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný W. R., eMBA počas celého trestného konania popiera spáchanie skutku, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného, a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenasušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný W. R., eMBA spáchal žalovaný skutok prečinu pytliactva. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný W. R., eMBA spáchal žalovaný skutok prečinu pytliactva v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

Obžalovaný spáchanie skutku popiera, pričom svoju obhajobu primárne založil na tom, že predmetné udice mu nepatrili. V tomto smere už okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na

výpovede svedkov príslušníkov PZ W. T. a H. L., ktorí vo vzťahu k tejto trestnej činnosti vykonávali služobný zákrok na mieste spáchania skutku, preverovali situáciu na mieste činu a komunikovali s obžalovaným a ktorých výpoveďami bola takáto obhajoba obžalovaného spoľahlivo vyvrátená. Bezprostredne po príchode na miesto činu ako prvý s obžalovaným komunikoval svedok W. T., ktorému obžalovaný na jeho výslovný dopyt ohľadne udíc na brehu Liptovskej Mary uviedol, že sú to jeho udice. Ako vyplynulo z výpovede tohto svedka, pokiaľ sa obžalovaný vyjadril, že tieto udice patria jemu, obžalovanému bolo zrejmé, že komunikujú ohľadne udíc na brehu Liptovskej Mary, veď hneď na to sa aj k týmto udiciam spolu vybrali. Obžalovaný následne asistoval polícii pri fotografovaní udíc, ako aj pri ich rozkladaní. Krajský súd si je vedomý toho, že obžalovanému ako rybárovi je dobre známa manipulácia s udicami a zjavne by vedel rozložiť aj cudzie udice. V konkrétnostiach tejto veci je však podstatným zistenie, že obžalovaný počas celej doby komunikácie s príslušníkmi PZ a manipulácie s udicami neuvádzal, že tieto udice mu nepatria, že nevie, či sú, nemal problém s týmito manipulovať a pomáhať pri ich fotografickom zadokumentovaní a z jeho správania, ako bolo toto podrobne popísané príslušníkmi PZ W. T. a H. L. je zrejmé, že obžalovaný ohľadne udíc vystupoval ako ich vlastník. Rovnako tak obžalovaný s menovanými príslušníkmi PZ v rámci komunikácie polemizoval o zákaze lovenia rýb na danom mieste a v danom čase. Je logické, že ak by predmetné udice nepatrili obžalovanému, zaiste by nemal dôvod takúto debatu s príslušníkmi PZ viesť. Nemožno tiež opomenúť skutočnosť, že obžalovaný v rámci prvotného výsluchu po vznesení obvinenia v procesnom postavení obvineného dňa 26.3.2021 využil zákonné právo nevytvárať. Krajský súd si je vedomý takéhoto práva obvinenej osoby a obvinený legálne využil zákonnú možnosť odmietnuť výpoveď. Je však logické a prirodzené, že ak by obžalovanému predmetné udice nepatrili, bol by sa už pri prvotnom výsluchu v tomto smere bránil. Obžalovaný bol pritom vypočutý po tom, čo mu bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia, oboznámil sa s podstatou obvinenia, obžalovaný je vzdelaný človek, aktívny rybár, jedná sa o jednoduchý skutok a jednoduchú trestnú činnosť, z ktorej bol obvinený, teda aj keď v tom čase nemal prítomného obhajcu, minimálne mal možnosť jednoducho sa brániť tým, že predmetné udice mu nepatria. Túto skutočnosť, že obžalovaný sa hneď pri prvom výsluchu v procesnom postavení obvineného nebránil tým, že predmetné udice mu nepatria, krajský súd uvádza len podporne v súvislosti s uznaním viny obžalovaného. Pokiaľ ide o uznanie viny obžalovaného, tu krajský súd v podrobnostiach odkazuje na viaceré usvedčujúce dôkazy, na ktoré v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal okresný súd a ktoré obžalovaného spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností usvedčujú zo spáchania žalovaného skutku. Obžalovaný svoju obhajobu, že v čase komunikácie s príslušníkom PZ sa priznal k vlastníctvu jeho udíc na terase chaty a nie k udiciam na brehu Liptovskej Mary, podporuje fotodokumentáciou udíc na terase jeho chaty, ktorú doložil do spisu. Uvedená fotodokumentácia však nie je dostatočná na relevantné spochybnenie viny obžalovaného. Spoľahlivo nepreukazuje, že zachytáva udice na terase chaty obžalovaného práve v čase komunikácie s príslušníkom PZ W. T.. Ak by sme aj pripustili, že obžalovaný v čase komunikácie s menovaným príslušníkom PZ mal na terase chaty nejaké udice (čo však vykonaným dokazovaním preukázané nebolo), ako vyplynulo z výpovede svedka príslušníka PZ W. T., v čase priznania sa k vlastníctvu udíc s obžalovaným komunikoval ohľadne udíc na brehu Liptovskej Mary, bezprostredne na to sa spoločne vybrali k týmto udiciam, za prítomnosti a asistencie obžalovaného sa s udicami manipulovalo, vykonávali sa úkony a obžalovaný sa počas toho nevyjadroval, že by sa nejednalo o jeho udice, pričom mu muselo byť dostatočne zrejmé, že komunikácia sa vedie ohľadne udíc na brehu Liptovskej Mary. Obžalovaný na svoju obhajobu ďalej poukázal na fotografie vyhotovené svedkom W. A. (ktorý ako prvý zistil podozrenie zo spáchania tohto trestného činu), pričom obžalovaný popiera, že na týchto fotografiách by sa nachádzala jeho osoba. V danom prípade je nepodstatným pre vec bližšie skúmanie, kto sa na týchto fotografiách nachádza a či je to obžalovaný. Osoba, ktorá je na tejto fotodokumentácii, s udicami žiadnym spôsobom nemanipuluje, teda ak by sa aj jednalo o osobu odlišnú od obžalovaného, na jednej strane fotodokumentácia nepreukazuje nič, čo by nasvedčovalo, že táto iná osoba je vlastníkom predmetných udíc a súčasne, v konaní boli zabezpečené a vykonané viaceré dôkazy, na ktoré v podrobnostiach poukázal okresný súd, ktoré spoľahlivo preukazujú, že predmetné udice patrili obžalovanému. Rovnako tak z výpovede svedka W. M. vyplynulo, že pred príchodom policajnej hliadky sa v okolí udíc „motalo“ viac ľudí, svedok mal vidieť aj muža zachyteného na fotodokumentácii predloženej svedkom W. A., avšak aj z výpovede tohto svedka vyplynulo, že nevidel žiadnu osobu, vrátane muža z fotodokumentácie, manipulovať s týmito udicami, resp. správať sa k nim tak, že by patrili inej osobe ako obžalovanému. Za takto okresným súdom spoľahlivo zisteného skutkového stavu, keď tu nie sú žiadne vážnejšie pochybnosti o vine obžalovaného a táto je bez akýchkoľvek vážnejších pochybností preukázaná vykonanými dôkazmi, na ktoré v konkrétnostiach poukázal súd prvého stupňa, bolo by nadbytočným realizovať rekonštrukciu na mieste samom a zisťovať, či svedok A. mohol z určitej vzdialenosti spoznať muža zachyteného na

fotografii alebo či z terasy chaty obžalovaného bolo možné priamo vidieť na predmetné dve udice na brehu Liptovskej Mary. Vinu obžalovaného relevantným spôsobom nespochybňuje ani fotodokumentácia jeho osoby v čase komunikácie s príslušníkmi PZ, na ktorej má obžalovaný oblečenú inú bundu ako muž na fotografii vyhotovenej svedkom A.. Na tomto mieste znovu krajský súd opakuje, čo už uviedol vyššie, že v danej veci nie je podstatným preukazovanie, či muž na fotografii vyhotovenej svedkom A. je alebo nie je obžalovaný. Ak by krajský súd aj pripustil možnosť, že na fotografii je zachytený obžalovaný, od vyhotovenia tejto fotografie po komunikáciu obžalovaného s príslušníkmi PZ prešiel určitý časový úsek, v ktorom mal obžalovaný dostatok času prezliecť si inú bundu. Krajský súd sa nestotožňuje ani s obhajobným tvrdením obžalovaného, že policajti sa uspokojili s prvou osobou, ktorú našli v blízkosti predmetných udíc, túto nespravodlivo označili za vlastníka udíc a obvinili, nakoľko ďalej nemali záujem na mieste samom nájsť skutočného vlastníka udíc a vinníka. Ako vyplynulo z výpovede zasahujúceho príslušníka PZ H. L., nakoľko obžalovaný sa priznal k vlastníctvu udíc, nebol dôvod hľadať inú osobu.

Ako už bolo uvedené vyššie, obžalovaný v podstatnej časti svojho odvolania namieta spôsob hodnotenia dôkazov okresným súdom a prednáša odvolaciemu súdu svoj pohľad na prejednávajúcu vec a dôkazy hodnotí podľa jeho predstáv. Spôsob, akým sa obžalovaný snaží hodnotiť dôkazy v rámci zdôvodnenia odvolania (a to v jeho prospech), však nezodpovedá zásade voľného hodnotenia dôkazov tak, ako je táto zakotvená v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. a práve naopak súd prvého stupňa vykonané dôkazy hodnotil spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por. a následne dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré potom premietol do výroku o vine napadnutého rozsudku. Obžalovaný izolovane poukazuje na dôkazy, ktoré vyznievajú v jeho prospech, na časti výpovedí svedkov, ktoré sú v jeho prospech, poukazuje na rozpory vo výpovediach, ktoré nie sú podstatného významu, vyzdvihuje skutočnosti, ktoré nemajú podstatný význam z hľadiska rozhodovania o jeho vine a na druhej strane znižuje význam dôkazov, ktoré ho usvedčujú zo spáchania trestnej činnosti. Krajský súd obžalovanému neupiera právo brániť sa spôsobom, ktorý on sám vyhodnotí za vhodný pre účely jeho obhajoby. Ako už bolo uvedené vyššie, takéto obžalovaným prezentované hodnotenie dôkazov nezodpovedá zásade voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Uvádzané zákonné ustanovenie ukladá súdu povinnosť dôkazy hodnotiť nielen jednotlivo, ale aj v ich súhrne, zohľadniac všetky okolnosti prípadu, ako správne v rámci procesu hodnotenia dôkazov postupoval okresný súd, čo sa premietlo aj do odôvodnenia napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že aj keď okresný súd v odôvodnení rozsudku poukazuje na dôkazy, ktoré obžalovaného usvedčujú zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, zároveň sa dôsledne vysporiadal aj s dôkazmi a skutočnosťami v prospech obžalovaného a s obhajobou obžalovaného. Celkovo odôvodnenie rozsudku okresný súd učinil spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 168 Tr. por.

Po tom, čo okresný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam, následne správne protiprávne konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako prečin pytlactva podľa § 310 ods. 1 Tr. zák. z dôvodov, ktoré podrobne a správne okresný súd uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku. V danom prípade krajský súd nemá pochybnosti ani o existencii úmyselného zavinenia u obžalovaného (v prípade tohto trestného činu sa z hľadiska subjektívnej stránky vyžaduje úmyselné zavinenie). Právny omyl spočívajúci v neznalosti príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov nevylučuje páchatelovu trestnú zodpovednosť.

Krajský súd na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného z dôvodov podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol dôkazný návrh obžalovaného učinенý v rámci písomného zdôvodnenia odvolania, a to opätovný výsluch svedka W. M.. Obžalovaný žiadal tohto svedka vypočuť ku skutočnostiam, ktoré krajský súd vyhodnotil ako nepodstatné pre rozhodnutie. V konkrétnostiach tejto veci je nepodstatným z akého miesta svedok predmetné udice pozoroval. Z výpovede tohto svedka je dôležitým, čo pozoroval v súvislosti s predmetnými udicami (pohyb aj iných osôb okolo udíc, hlavne muža zachyteného na fotodokumentácii svedka A., bez toho, aby niekto z týchto osôb s udicami manipuloval, čo v konečnom dôsledku korešponduje s výsledkami dokazovania, že predmetné udice patrili obžalovanému a nie inej osobe).

V súvislosti s odmietnutím dôkazného návrhu obžalovaného, krajský súd považuje za potrebné dať obžalovanému do pozornosti nasledovné: Právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.) a zákonný postup pre reakciu orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a

§ 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť. Za porušenie práva na obhajobu teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesne (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obžalovaného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k výroku o treste, keď obžalovaný primárne namietal uloženie neprimerane prísneho peňažného trestu, odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie. V odôvodnení rozsudku poukázal na konkrétne dôkazy vykonané ohľadne rozhodnutia o uložení trestu obžalovanému, ako aj na konkrétne skutočnosti z týchto dôkazov vyplývajúce, avšak tieto nesprávne vyhodnotil pre účely uloženia trestu obžalovanému za spáchanú trestnú činnosť v kontexte zásad ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák., osobitne s prihliadnutím na § 34 ods. 4 Tr. zák. ako aj v kontexte účelu trestu, čo malo v konečnom dôsledku za následok uloženie neprimerane prísneho trestu obžalovanému, a to neprimerane vysokého peňažného trestu obžalovanému.

Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu obžalovanému správne nezistil žiadnu poľahčujúcu, ani priťažujúcu okolnosť a to z dôvodov, na ktoré okresný súd poukázal v zdôvodnení rozsudku. Vzhľadom na počet spáchaných priestupkov u obžalovaného neprichádza do úvahy ani poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., t.j. vedenie riadneho života, nakoľko vedenie riadneho života zahŕňa aj dodržiavanie právneho poriadku obžalovaným a spáchanie viacerých priestupkov porušením právnymi normami uložených povinností nie je vedením riadneho života. Okresný súd správne obžalovanému uložil peňažný trest, nakoľko sa jedná o osobu doposiaľ netrestanú, na nápravu a prevýchovu ktorej nie je nutné pôsobiť hrozbou výkonu trestu odňatia slobody pre prípad porušenia podmieneného odsúdenia (t.j. ukladať trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu). Zohľadniac kritériá ukladania trestov podľa § 34 ods. 4 Tr. zák., zásady ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák., ako aj účel trestu, aj krajský súd považuje obžalovanému uložený peňažný trest vo výmere 600,-Eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 3 mesiace za neprimerane prísny. Zohľadniac zásady ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák., osobitne kritériá ukladania trestov podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. a tiež účel trestu, krajský súd považoval za primerané obžalovanému uložiť peňažný trest pri dolnej hranici zákonom určenej výmery vo výške 250,- Eur s náhradným trestom odňatia slobody na 1 mesiac, ktorý trest zodpovedá aj zásadám individuálnej a generálnej prevencie a je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti a u obžalovaného takýto trest možno považovať za dostatočný pre dosiahnutie účelu trestu. Nemožno tiež opomenúť, že obžalovanému sa súčasne ukladá aj trest prepadnutia vecí - dvoch kusov udíc, ktorý tiež citelne postihne obžalovaného. Vzhľadom na uvedené potom krajský súd z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a následne sám rozhodol o uložení primeraného trestu obžalovanému a takéto rozhodnutie je v prospech obžalovaného. Krajský súd má za to, že obžalovaný má príjem, z ktorého bude schopný peňažný trest v takejto výške zaplatiť (prípadne, obžalovaný môže požiadať o splátky peňažného trestu alebo o jeho odklad). Krajský súd nie je presvedčený o tom, že obžalovaný reálne dosahuje príjem len v tak nízkej výške ako deklaroval k odvolaniu priloženými potvrdeniami za roky 2021 a 2022. Obžalovaný sám pri výsluchu v procesnom postavení obvineného v prípravnom konaní dňa 26.3.2021 a 3.5.2021 deklaroval príjem cca 900,- Eur mesačne.

V danej veci je plne dôvodným uloženie aj trestu prepadnutia vecí obžalovanému z dôvodu podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a to dvoch kusov udíc špecifikovaných vo výroku rozsudku, ktoré sú zadokumentované v spise a nepochybné boli použité na spáchanie trestného činu.

Ani podľa názoru krajského súdu v tomto prípade nie sú splnené zákonné podmienky na postup podľa § 10 ods. 2 Tr. zák., t.j. uplatnenie princípu ultima ratio pri spáchaní prečinu obžalovaným. Podľa tohto zákonného ustanovenia nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Podľa názoru krajského súdu nepatrnosť obžalovaným spáchaného prečinu nie je nepatrná. Obžalovaný konal úmyselne, napriek zákazu lovu rýb vyplývajúceho zo zákona lovil až s použitím dvoch udíc a osobitne obžalovaný v čase skutku bol držiteľom rybárskeho lístka, teda od neho ako osoby, ktorá má dôsledne poznať právne predpisy týkajúce sa lovu rýb, je potrebné vyžadovať dôsledné rešpektovanie týchto právnych predpisov a ochranu rýb a nie ich lovenie v čase zákazu.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.